

Fény sugar

Evangeliumi hitébresztő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Dr. Farkas Mária diakonissza főnöknő. — Laptulajdonos: Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egy szám ára 20 fill. —

ZSIDÓK 3:1—14*

»Figyelmezzetek!« Mindenünk nekünk az Úr Jézus. Benne minden megadatott; aki ezt látja, az sziklaszilárd alapon áll. Mi megínothatsz, de Ő nem! Jézus hű. Hű volt mindvégig munkájában, és hű azokhoz, akik az övéi hit által. Mi elhagyhatjuk Őt, de Ő minket soha el nem hagy (2. vers). Mózes nagy munkát végezhetett, odakapcsolta a népet Istenhez, de ez még nem volt élő összeköttetés, ezt csak az Úr Jézus végezhetette el tökéletesen. De Mózessel szemben is s az Úr Jézussal szemben is megkeményítette az ördög a szíveket. Ma is éppen így van ez! Mi által éri el az ördög azt, hogy a szív megkeményedjen? Ha beletekintünk a szívünkbe, hosszú listát találunk ott. Az apostol egyet emel ki ezek közül: a megkeseredést (8. vers). Jakab apostol azt mondja, hogy a kísértést örömmel tartjuk. De a Sátán ellenkezőleg magyarázza: a kísértés alkalom arra, hogy föllázadjatok és elkeseredjétek. Amikor Egyiptomból kivonult Izrael népe, átérezte, hogy milyen csodálatos kegyelem viszi a Vörös-tengeren át is. Örvendezett a szívük, megsztalták az Istent csodálatos szabadításáért, — de ezek az öröm-

teli ünnepnapok nem sokáig tartottak, következtek a szürke hétköznapiak. Szeretünk a fényben, a szeretet tengerében fürödni, de ez nem lehet mindig így, csak majd fönn a mennyben. Szükség, hogy legyenek hétköznapiak. Különösen kell vigyáznunk a hétköznapiakon, hogy meg ne keményedjünk. A zsidóknak a pusztában nem volt vizük, nem vetettek, nem arathattak, de Isten gondot viselt róluk. Meg akarta próbálni őket, hogy hisznek-e, bíznak-e Őbenne, amikor ellenség, baj és szükség veszi őket körül. Az ördög azt mondta: lázongj, légy elégedetlen! Mózes kihozott Egyiptomból és most nem gondoskodik rólad! Már el is felejtetted, hogy milyen a hús íze! Kenyeret sem ettél rég. Mózes arról beszél, hogy Isten szeret, hát ez szeretet?! Csupa ellenség, csupa baj. — A másik irigy, féltékeny, nincs jó dolgunk, — hát ne keseredjünk el? Mózes és Isten ellen ne keseredjünk-e el? Ha az ördög megkeseríti az embert, akkor az ember nem lát semmit abból, amit Isten cselek-

* Pauer Irma diakonissza főnöknő áhítata nyomán készült jegyzet.

szik. Ha megmarad az ember az elkeseredésben, akkor megkeményedik a szíve. Nincs olyan kemény gránit, mint az emberi szív! Ezzel szemben Isten is tehetetlenül áll, nem lágyíthatja meg a szívet, ha az ember nem engedi. S ha az ember az ördögnek enged, akkor egyik megkeményedésre következik a másik, harmadik, végül az ítélet következik. Ettől óvja az apostol Isten gyülekezetét: meg ne keményítsétek a ti szíveteket!

Mit munkál Isten kegyelme szíveitekben? Vajha ne jutnánk oda, ahová a zsidók: közülük egy sem ment be az ígéret földére, csak Káleb és Józsué, akik hittek. Nem kell, hogy megkeményítsd a szíved! Visszarettent minket ha látjuk, hogy milyen elenyészően kis százalék ment be az ígéret földére. Mi Újtestamentom emberei vagyunk. Nékünk csodás tapasztalataink vannak, sokkal inkább, mint a zsidóknak a mannával s hogy a kősziklából víz fakadt. Ezért nem kell hogy nálunk is az az arány legyen, ami a zsidóknál volt. S ha így lenne is, neked nem kell elkeseredned, megkeményedned. És ha az Úrban elrejtett az életed, nem is fogsz elkeseredni, áldásodra lesz minden. »Nincsen immár semmi károztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak.« Ő legyen az életünk és bővölködjünk! Nincs hiánya annak semmiben, aki az Úr, abban ember kárt nem tehet. Ha az Úrban vagyok, oda nem fér semmi, békességemet senki és semmi el nem veheti. Ha elkeseredem és megkeményedem, az én gonosz szívem műve. Ettől őrizzen meg mindnyájunkat az Úr!

Ajtó csukódott.

Ajtó csukódott. Elment valaki. Testvérem volt. Levette hirtelen a kék, kedves szolgálatruhát, ment, hogy helyette újat felvegyen. Az ajtón innen is még látjuk őt: fényes szemét, halovány mosolyát. Amit félbehagyott, végezzük el. Kiket szeretett, szeressük tovább.

Ajtó csukódott. Ment a kishugom. Félbemaradt a végső feladat. Félbemaradt az új iskolaév. Tavasz is, élet is félbemaradt. De túl az ajtón örök a tavasz. Nem tépi tél ibolyák mosolyát. — Amit félbehagyott, végezzük el. Kiket szeretett, szeressük tovább.

Ajtó csukódott, ment a nagyapó, a ráncos arcú és a roskatag, kinek öreg fejére hullt a hó, s letört az ág a súlyos hó alatt. Mögötte kicsi, fehér paplakok. Most fény borítja útját, otthonát. Amit félbehagyott, végezzük el. Kiket szeretett, szeressük tovább.

Ajtó csukódott. Nagyanyó is ment. Becéző keze békén elpihent. Szerető szíve végsőt dobogott. Szelíd arcán horgonyt vetett a

csend.
Lába elhagyta a kicsiny falut, bejárni csillagoknak távolát. Amit félbehagyott, végezzük el. Kiket szeretett, szeressük tovább.

Nehéz a válasz? Kicsordul a könny? Hiszen csak egy kis ajtón mentek át.
Itt még homály, odatul fényzőn. És ott a szem a teljességbe lát. Mi is megyünk, ha megnyílik nekünk.

A földi munkát tovább végzi más. Jön, jön utánunk, akit szeretünk. S milyen édes lesz a találkozás.

Amit én cselekszem, te azt most nem érted, de ezután majd megérted. Ján. 13, 7.

Tíz év telt el azóta, hogy az utolsó születésnapját ünnepeltük. Még szinte most is látom az 50 pünkösdi rózsát, a születésnapj asztalt, az örvendező arcokat. Óh, be csendes, boldog nap volt az! Azután jöttek a nagy szenvedések, halálos betegségek, műtét, az a felejthetetlen tizenhét nap... Az a tizenhét nap, amely alatt mindig inkább elvált a földtől, a mulandótól és mindig közelebb jutott az örökkévalósághoz. Az utolsó órák kimondhatatlan szenvedése, amelyben a test nem tudott elszakadni a lélektől és az a beteg, megkínzott, meggyötört szív vert, dobogott, sietett, mintha még gyorsan el akarta volna végezni azt a sokat, amit vártak tőle. Mintha az a szív, amely soha meg nem szűnt szeretni, nem akart volna megállni, hanem dobogott, lüktetett... és mégis megállt. Megállt idelent, hogy folytassa odafent.

»Amit én cselekszem, te azt most nem érted.« Be sokszor álltam meg akkor ennél az Igénél. Szívemnek sajnó miértjeivel be sokszor jutottam el ideig! »Te azt most nem érted.« Miért kellett mindent itthagynia annak, aki úgy szeretett, annyinak szolgált és még olyan nagy szükség volt rá? »Te azt most nem érted, de ezután majd megérted.« Vajjon mikor lesz ez az ezután?! Mikor fogom megérteni azt, hogy aki sokunknak olyan drága volt, aki felfelé világító fáklya volt, olyan korán és jaj, olyan gyorsan elment közülünk? Megérteni azt, hogy egy nagyon szerető és értem dobogó szívvel kevesebb van a világon?

Multak az évek, amint sokasodtak a nehézségek, a bajok, szenvedések, mindig közelebb jutottam az »ezután«-hoz. — És hogy még jobban megértsem és megtanuljam a leckét, az Úr újabb koporsókat állított az életembe. Minden koporsó egy-egy újabb fájdalom, egy-egy újabb sajnó, égető miért! »Ez után megérted.« Uram, mikor lesz ez az »ezután«? Vajjon mire van még szükségem, hogy megértsem?

És azután jött még egy koporsó. Egy koporsó, amelybe nagyon-nagyon sokat temettem. Többet, mint amennyit magam is képzeltem. Többet, mint amiről azt gondoltam, hogy elbírom. Jött egy koporsó lassan és mégis óh, be váratlanul! Jött egy koporsó... és »ezután« megértettem. Megértettem, hogy nekik már nem kell végigszenvedni ezt a földi életet és annak minden nyomorúságát. Megértettem és a fájdalom és a gyász könnyei helyett lassan-lassan kicsordult egy-egy örömkönnny, hogy ők már előre mentek és ott szolgálnak a trón körül. Testvérem! Ha fáj, nagyon fáj elveszteni azt, akit nagyon szeretsz, »ezután«, ha megérted, örülni fogsz.

És »ezután« megértettem, hogy az Úr miért állította ezeket a nagyon fájdalmas koporsókat az életembe. Azért, hogy megtanuljak sokkal jobban Belé kapaszkodni, Vele számolni, hogy Ő legyen mindenekben minden az életemben!

Amint a koporsóra hullottak a göröngyök, megértettem: »Jobban Tiéd Uram, jobban Tiéd«. Vajha sohasem felejténém el! Vajha sohasem felejténéd el!

Dr. F. M. d. f.

1939. június 5-én.

— KÜLMISSZIÓ. —

Kivonat

az »Evangélikus Mohamedán Misszió« 1938. évi jelentéséből.

Az elmúlt év egyiptomi munkánkban a kicsiny dolgok esztenedeje volt. Testvéreink közül többen egészségi okokból kénytelenek voltak hazamenni. Izlám hatalma még megtöretlen, nagy győzelmekről még nem számolhatunk be. Mégis, ha visszatekintünk az elmúlt évre, hálásak és boldogak lehetünk, hogy az Izlám egyre növekvő elenségeskedésével szemben is, kicsiny erőnk dacára, mégis a munkában állhatunk. S Isten előtt más a mérték: némely dolog Őelőtte kicsiny és az, amit mi jelentéktelennek látunk, döntő fontosságú lehet.

Állomások.

Kiro. A Nubiai Társaskörben a munkát Müller és Höpfner misszionáriusok végezték. A rendszeres látogatók közé tartozott két kormánytisztviselő is, akik német órát vettek a misszionáriustól és közben nyílt alkalom beszélgetni a hit dolgairól is. Sokakat, akikkel nem lehetett találkozni a klubban, kávéházakban kerestek fela misszionáriusok. Az így létesült kapcsolatok ápolásához sok kitarítás, bölcsesség, szeretet szükséges. — Noack kisasszony a munkatervülethöz tartozó núbiai falvakat látogatta. Körülbelül 50 résztvevővel ünnepeltük karácsony-ünnepélyünket a klubban.

Bennszülött munkatársunk Schäkír Juhanna effendi ez év tavaszán belépett az egyiptomi protestáns egyházba.

Darau. Darauban évek óta kifejezetten női munka folyik, melynek az a rendeltetése, hogy az asszonyok elzárt világába is eljuttassa az Evangéliumot, több

esetben testi bajoknál is segítségükre lehettünk. Vasárnap délelőttöként rendszeresen tart istentiszteletet a bennszülött keresztyén férfiak egyike. Ezeket az istentiszteleteket férfiak közül is sokan látogatják. Vasárnap tartjuk a poliklinikai rendelést. Havonként egyszer Herzfeld dr. kisasszony keresi fel az állomást és vizsgálja meg a súlyosabb eseteket.

Gerf Hisseen. A szabadságok következtében áprilistól novemberig zárva kellett tartani az állomást. Amikor a testvérek visszatérhettek, örömmel láthatták, hogy az ismerősök már vágyva várták őket. A núbiai nép bizalma egyre növekszik testvéreink iránt. Másrészt azonban nehézség is adódott a munkában, valamilyen szóbeszédből kifolyólag úgy, hogy az asszonyok eleinte egyáltalán nem, s később is csak férjeiktől rettegve látogatták az órákat.

Nyárutóján a rendesnél hamarabb és nagyobb erővel áradt ki a Nilus. A vetéseket elöntötte az ár, odaveszett a tehenek és kecskék elesége s ezáltal nagy gond hárult a núbiai asszonyokra. A kormány mindent elkövetett, hogy segítsen rajtuk s hogy a magasán fekvő helyeken, ahová a víz nem ér, a pusztaságot termőfölddé változtassa. De ennél is fontosabb az, hogy az élő vizet ismérhessék meg a sivatag lakói. Ezért dolgoznak misszionáriusaink fáradhatatlanul a leány- és asszonyórákon, különösen pedig a poliklinikai kezelések által. Sok csodálatos gyógyulást tapasztalhattunk Isten áldásának jeleként.

Foglalkoztunk a múlt évben is új épület felállításával, azonban a felmerült sokféle nehézség miatt még a befolyt nagyszámú adomány dacára sem vihettük véghez tervünket. (Folytatjuk.)

TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT!

Jún. 1. I. Pét. 3:1—7. IV. Móz. 20: 1—12. Ef. 4:25—32. Isten Lelke nagyon jól ismeri az emberi lelkeknek gyenge oldalait, azért mutat rá az igében mindazokra a veszedelmekre, amelyek az ujjászületett embert is fenyegetik a mindennapi életben. A harag, az átlutakon való boldogulás, a nyelv bűnei mind oly kísértések, amelyeknek ha engedünk, akkor megszomorítjuk Istennek bennünk munkálkodó Szentlelkét. A levetkezendő bűnökkel szemben élénk vannak állítva a 32. versben azok a tulajdonságok, amelyeket fel kell öltöznünk, ha Isten gyermekeihez méltón akarunk járni. Krisztus ebben a példakép s az erőforrás.

Jún. 2. I. Pét. 3:8—15a. IV. Móz. 21:1—9. Ef. 5:1—5. Az ember legnagyobb gyengeségének felmutatására, ahol a kísértő legkönnyebben talál alkalmat, hogy bűnbe vigye az embert, különös súlyt helyez az Ige. A tisztátalanságra, paráznaságra való hajlam ez. Ezt a bűnt általában véve elég könnyen veszik az emberek. Meglehetősen el lehet rejtteni a nyilvánosság előtt s evvel nagyon vissza is él az ember. Privát dolognak minősítik, melyhez senkinek semmi köze. Pedig nem egyedül a bűnben élőt rontja meg, hanem másokat is, sőt jövőendő nemzedékeket is. Milyen jó, hogy Isten Igéje nem álszemérmes, hanem nevével nevezi a gyermeket, óva int tőle s ítélletel sújtja.

Jún. 3. I. Pét. 3:15b—22. Esaiás 6: 1—8. Ef. 5:6—14. Sötétség és világosság, alvás és ébredés, ezekkel a hasonlatokkal él az apostol, hogy reámutasson arra, milyennek kell lennie az igazi keresztyén életnek. Abban mindennek úgy kell végbemennie, hogy kibírja a világosságot, mert semmi sem maradhat elrejtve, mindennek napvilágra kell jönnie. A világosságban az Úrral járunk, a sötétségben a világ gyermekeivel van közösségünk, akik szeretik a sötétséget, mert sok rejtegetnivalójuk van. Serkenjünk fel, hogy Krisztus világossága tölthesse be az életünket.

Jún. 4. Ján. 3:1—15. Róm. 11:33—36. Máté 28:16—20. Ef. 1:3—14. Ef. 5: 15—21. Mennyi alkalom a jó bizonyosságátételre, amelyet elszalasztunk, a helyett, hogy kihasználnánk! És ugyan miért? Mert árt kell fizetni érte. Eltelt kell mondani a világ felfogásának, szokásainak, életmódjának s ez

avval jár, hogy el kell viselnünk a meg nem értést, a gúnyt, a lenézést, gyakran az üldöztetést is. A világnak nem kellene a zsoldárok, az imádságok, a Szentlélek beszédei, s milyen könnyen elhallgatnak velük az Isten gyermekei, ha szenvedni kell miattuk. Nem jól van ez így. A napok gonoszak, vigyázzunk!

Jún. 5. I. Pét. 4:1—7. Zsolt. 77. Ef. 5:22—33. Az általános intésekről a részletekre megy át az apostol. Külön szól az asszonyoknak, külön a férfiaknak, előbök állítva külön-külön feladataikat. S ami ezeket az intéseket különösképen megszenteli, az, hogy kapcsolatba hozza őket az egyházzal. Neki különösen fontos az egyháznak az Úrral való viszonya. De mint ahogy minden igazán lelki dologban van valami utokteljes, ami szükségessé teszi a példázat vagy hasonlat használatát, úgy itt is a házastársak egymáshoz való viszonyát használja hasonlat gyanánt.

Jún. 6. I. Pét. 4:8—11. IV. Móz. 22: 1—21. Ef. 6:1—4. Szülőkhöz és gyermekekhez is külön szava van az apostolnak. Nagyon meg szívlelendő az éppen napjainkban, amikor nagyon ki van zökkenve ez a viszony a maga bibliai formájából. Milyen kevés a szófogadás és tisztelet a gyermekek részéről s milyen kevés a bölcs, erélyes, de mégis türelmes és szeretetteljes nevelés a szülők részéről. Csak az igazán az Ur tanítása szerint való s az Urban folytatott élet hozhatná ezt helyre.

Jún. 7. I. Pét. 4:12—19. IV. Móz. 22: 22—41. Ef. 6:5—9. Szolgák és urak számára is van mondanivalója az apostolnak. Ezeknek egymáshoz való viszonya is olyan kérdés, amelynek Isten előtt való rendezése nagyon kívánatos. S Isten Igéje nagyon világos utasítást ad erre nézve. A szolga legyen tudatában annak, hogy akinek szolgál az neki csakugyan ura, akinek tisztelettel és engedelmséggel tartozik. Az úr pedig tartsa szem előtt hogy neki is van Ura, aki előtt nincs személyválogatás s ha ennek az Urnak a vezetése lesz számára irányadó, akkor el fogja találni a helyes magartást szolgáljával szemben.

Jún. 8. I. Pét. 5:1—5. IV. Móz. 23: 7—28. Ef. 6:10—13. Nagyon fontos ezekben a versekben a »minden« szó. Istennek minden fegyverét fel kell öl-

töznünk, hogy az ördögnek minden ravaszága ellen védve legyünk, s *mindent* elvégezvén megállhassunk a harcban. Nyílt állásfoglalás ez a felszólítás a félkeresztyénség ellen, amely sem az ellenség nagy erejével nem számol, sem a maga gyengeségével Isten ereje nélkül s amely, ennek következtében védtelen a világ befolyása és kísértése ellen s azokban elbukik.

Jún. 9. I. Pét. 5:6—15. IV. Móz. 24:1—17, 25. Ef. 6:14—17. Részletesen is elénk tárja az apostol Isten fegyverzetének minden egyes darabját, amelyeket ismerve, vizsgáljuk meg magunkat, hogy csakugyan felöltöztük-e őket. S ha egy is hiányzik közülük a fegyverzetünkől, jusson eszünkbe, hogy minden fegyverre szükségünk van. S figyeljük meg azt is, hogy a fegyverzet minden darabja védő fegyver, s csak egy van köztük támadó, a Lélek kardja, az Ige. Azt mutatja ez, hogy a világ sokféleképen támad, azért van szükségünk az egész fegyverzetre, de mi, Isten gyermekei csakis Isten Igéjével támadhatunk és győzhetünk.

Jún. 10. Luk. 10:25—37. V. Móz. 6:7—13. Ef. 6:18—24. Pál apostol jól fel volt fegyverkezve s az Ige kardját is jobban tudta forgatni, mint bárki, de azért szükségét érzi annak, hogy kereszttyén testvérei imádkozzanak érte. Szüksége van erre mindenkinek, a hívőknek is s azoknak, akik mint vezetők az élen állanak, talán leginkább. Imádkozzunk egymásért!

Jún. 11. Luk. 16:19—31. I. Ján. 4:16—21. Máté 13:31—35. Csel. 4:32—35. I. Móz. 1:1—25. Csodálatos tömörséggel van előadva a szentírásban a teremtés története. Rövidsége mellett is kiterjed a részletekre, amennyire emberi elme képes azoknak titkába behatolni. Isten hatalmát, bölcsességét, szeretetét mindenki megértheti ebből a tudósításból. S Istennek Szentháromság-lénye is megjelenik benne. Az Atya, aki teremt, az Ige, aki által teremt, a Lélek, Aki ott lebeg a még bizonytalan káosz fölött. Felsőleges kezdete ennek a felsőleges könyvnek!

Jún. 12. Luk. 11:5—13. Zsolt. 80. I. Móz. 1:26—2:3. Utóljára hagyta Isten a teremtés koronájának, az embernek megteremtését. Isten gondolatai szerint valóban a teremtés koronájának

volt szánva az ember, mert hiszen a saját képére és hasonlatosságára teremtetted. Urrá teremtetted Isten az embert minden egyéb teremtmény fölött, míg fölötte csak egyetlen Ur volt, Ő maga Isten. S e legdicsőbb munkája után megjelent Isten a hetedik napon. De csak a teremtés munkájától szünt meg, nem pedig a teremtést kormányzó, igazgató, róla gondoskodó munkától. Az állandóan folyó most is.

Jún. 13. Luk. 14:7—15. V. Móz. 4:1—15. I. Móz. 2:7—25. Milyen nagy szeretettel indította Isten az embert az élet útjára. Gyönyörűséges lakóhelyet készített számára, amelyben minden megvolt, ami életét széppé és boldoggá tehetted. De az embernek Óhoz való ragaszkodását és önéki való engedelmességét is ki kellett próbálnia Istennek, nehogy ezek gépies kényszerűségből, hanem önként, szívből jövő szeretetből induljanak ki. Ezért tett egyetlen fát tilalmassá, hogy annak gyümölcséből ne egyék az ember. A segítőtársnak, az asszonynak a megalkotása is a gondoskodó és bölcs szeretet jele.

Jún. 14. Luk. 14:16—24. V. Móz. 4:20—29. I. Móz. 3:1—8. A kígyó alakjába öltözött ördög jól tudta, hogy mivel lehet az embert legkönnyebben megejteni. Evezredek mulva így fejezi ezt ki János apostol 1. levelében, a 2. rész 16. versében: »a test kívánsága, a szemek kívánsága, az élet kérdése«. Az ördög először az asszonyt környékezte meg s mikor elbukott, a férfit is magával rántotta. Megszületett az első bűn s nyomában a szégyenérzet és félelem. Az ember elrejtőzött Isten elől s bűnének tudatában, ma is elrejtőzik.

Jún. 15. Luk. 14:28—33. V. Móz. 4:30—40. I. Móz. 3:9—24. Az irgalmas Isten utánamegy az elrejtőző embernek s megszólítja: »Hol vagy?« Ez a kérdés ma is főlhangzik minden ember életében, aki még kerüli az Istent, »aio találkozást. De az első bukással az ember lelkében a bűnök egész láncolata indult meg. A bűnt vállalni nem akarja, hanem a másikat vádolja. A büntetés elkerülhetetlen: kiüzetés az Éden-kertből, fáradtságos munka, szenvedések es halál. De az ítélet közben felhangzik az ígret is a Szabadítóról. (15. vers.)